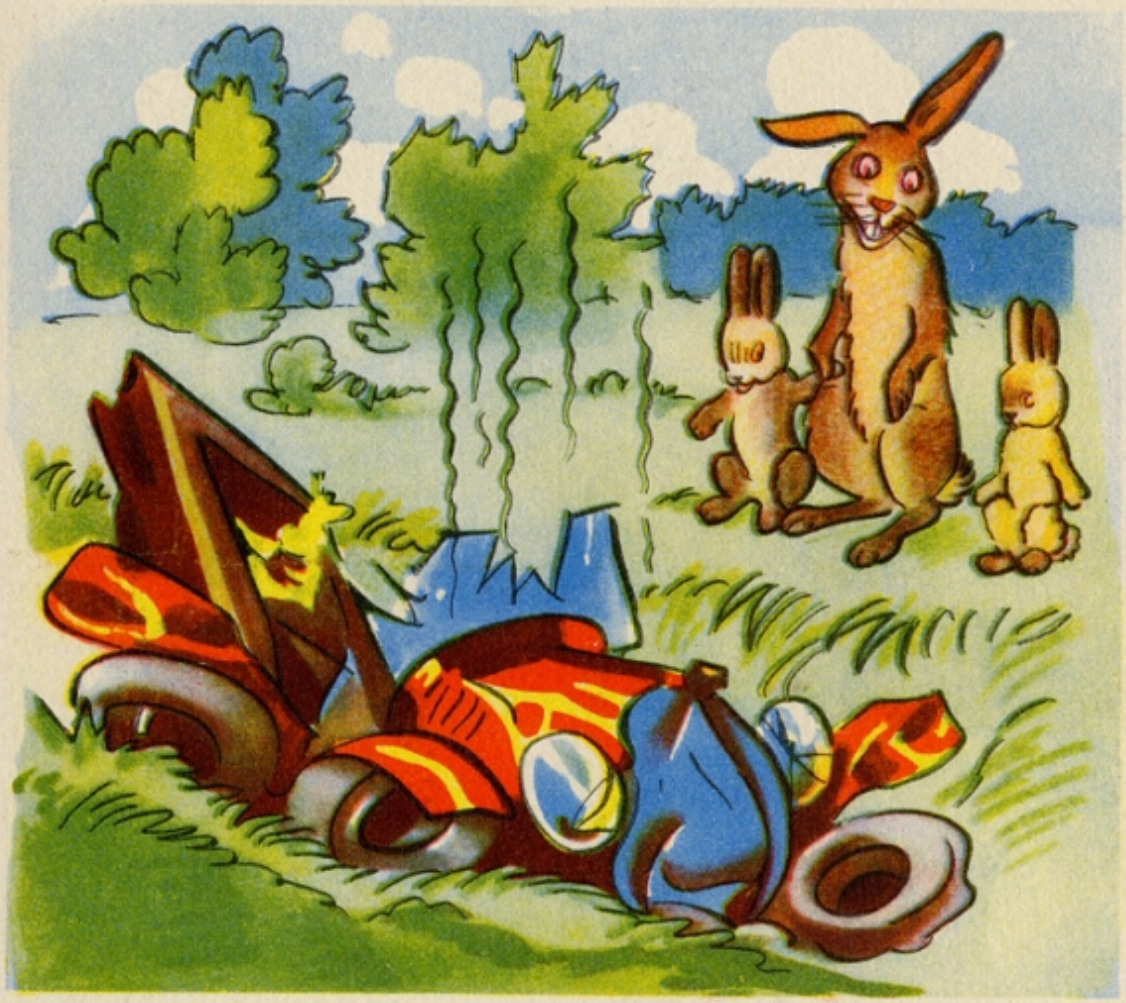

Niisugune häbematu lugupidamatus pahandas autot rängasti. „Või sedasi! No oota sa!“ kurjustas ta jäneseeide poole. „Ma su pehmeks teen.“ Vihahoos pöördus ta otse jäneste poole, võttis hoogu, hüppas . . . ja oligi kraavis hunnikus, aina pihu ja puru kõik.



*Hirmutekitav auto , lk. 15*